

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej (UE) 2021/1788 ⁽¹⁾, mocą której Komisja zawiesiła skutki rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1784 ⁽²⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła rozporządzenie 2016/1036 ⁽³⁾, a w szczególności jego art. 14 ust. 4. W szczególności Komisja odmówiła zbadania problematyki szkody zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036, badając wyłącznie ograniczoną i zawężoną liczbę wskaźników szkody. Ponadto, Komisja nie dokonała oceny interesu Unii. Nie wzięła ona również pod uwagę unijnej polityki dekarbonizacji i wyznaczyła sobie termin, który nie był przewidziany prawem. Wreszcie Komisja popełniła błąd w odniesieniu do kryterium prawnego jakie należy zastosować w zakresie ponownego wystąpienia szkody.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja działała z naruszeniem zasad sprawiedliwości proceduralnej i dobrej administracji. W szczególności całe działanie Komisji w ramach dochodzenia dotyczącego zawieszenia było wadliwe, a dochodzenie to nie zostało wszczęte zgodnie z prawem ani na merytorycznych podstawach. Co więcej, Komisja nałożyła ograniczenie czasowe, które nie było niezbędne w celu zachowania nieracjonalnego i niekoniecznego terminu. Komisja postąpiła ponadto w sposób niespójny zapożyczając pojęcie ujawnienia, znajdujące zastosowanie do nowych postępowań i postępowań przeglądowych, bez zachowania terminów, które mają zastosowanie do tych postępowań. Wreszcie ocena interesu Unii nie została ujawniona stronom, a strony te nie mogły odnieść się do tej oceny.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 296 TFUE nie przedstawiając odpowiedniego uzasadnienia. W szczególności Komisja nie przedstawiła w odpowiedni sposób, dlaczego konieczne było wyznaczenie terminu na zakończenie dochodzenia dotyczącego zawieszenia takiego samego jak na zakończenie dochodzenia antydumpingowego. Co więcej Komisja nie uzasadniła w dostateczny sposób, dlaczego zawieszenie środków leżało w interesie Unii.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych. W szczególności Komisja popełniła błąd w ramach badania zmienionych warunków rynkowych, gotowości przemysłu Unii do zaopatrywania rynku, danych dotyczących produkcji poza Unią oraz podaży i popytu.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja nieprawidłowo skorzystała z klauzuli zawieszenia. Komisja nadużyła swego uprawnienia przyznając zawieszenie jako alternatywę względem nieskutecznych wniosków o wyłączenie produktów z zakresu produktu.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1788 z dnia 8 października 2021 r. zawieszająca ostateczne cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1784 na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021, L 359, s. 105).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1784 z dnia 8 października 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021 L 359, s. 6).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2021 r. – NP/Komisja

(Sprawa T-784/21)

(2022/C 73/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: NP (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (organu powołującego) z dnia 8 lutego 2021 r. w zakresie, w jakim częściowo oddalono w niej zarzuty skarżącej z dnia 2 października 2020 r. dotyczące mobbingu, za który Komisja Europejska ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 12a ust. 1–3 regulaminu, a w szczególności nie uznano mobbingu, który miał miejsce od października 2014 r., popełniono oczywiste błędy w ocenie zgłaszanych zarzutów, nie wyciągnięto wszystkich właściwych konsekwencji i naruszono ciążący na Komisji obowiązek udzielania wsparcia, jak również odmówiono wszczęcia postępowania w celu stwierdzenia ukrytego lub niewidocznego uszkodzenia mózgu skarżącej przed wszczęciem postępowania w sprawie przywrócenia do pracy po orzeczeniu niepełnosprawności i odmówiono zapewnienia właściwych udogodnień umożliwiających wykonywanie przez nią niezbędnych czynności na zajmowanym stanowisku, takich jak umożliwienie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy ze względów zdrowotnych, pracy zdalnej i uczestnictwa w szkoleniach z zakresu doskonalenia zawodowego, zgodnie z art. 1d ust. 4 i 33 regulaminu, jak również art. 15 załącznika VIII do regulaminu i decyzji C(2004) 1318 Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r.;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 40 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę w tym zakresie;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 106 649,02 EUR tytułem naprawienia szkody majątkowej poniesionej w tym zakresie do dnia 31 grudnia 2021 r., bez uszczerbku dla prawa skarżącej do ponownej oceny odszkodowania za szkodę majątkową poniesioną w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. a żadaną datą przywrócenia do pracy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący mobbingu, którego dopuściło się wobec niej kilku członków służby medycznej Komisji Europejskiej, jednoczesnych naruszeń obowiązku dbałości o dobro urzędnika, jak również zasad niedyskryminacji i proporcjonalności w kontekście jej wniosku o przywrócenie do pracy po orzeczeniu niepełnosprawności złożonego w listopadzie 2014 r., oczywistego błędu w ocenie podniesionych zarzutów i naruszenie obowiązku udzielania wsparcia oraz naruszenie obowiązku wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia stopnia jej niepełnosprawności przed wszczęciem postępowania w sprawie przywrócenia do pracy.
2. Zarzut drugi dotyczący wniosku o zadośćuczynienie wynikającego z mobbingu, o którym mowa powyżej.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2021 r. – Team Beverage/EUIPO (TEAM BUSINESS IT DATEN – PROZESSE – SYSTEME)

(Sprawa T-786/21)

(2022/C 73/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Team Beverage AG (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, D. Mienert i J. Selbmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy TEAM BUSINESS IT DATEN – PROZESSE – SYSTEME w kolorach niebieskim i szarym – zgłoszenie nr 17 660 655